

Amikor az oláh leány elvesztette a kecskéit – erdélyi népmese

*A mesét, s játékát Tóth Szilviától /NyME BENEDEK ELEK PED. KAR- Gyakorlatvezető, az Aranykapu Gyakorló Óvoda óvodavezetője/ kaptam.
Sok szeretettel adom hát tovább Neked, Kedves Olvasó:*

Horváthné Nagy Mária

Amikor az oláh kislány elvesztette a kecskéit /erdélyi mese/ Táncpantomim keretmese

Hol volt, hol nem volt, messze Erdélyben volt egyszer egy kicsi oláh leányka. Szép volt, ügyes volt, szüleinek sokat segített. Ő hajtotta ki a kecskéket legelni és vigyázott is rájuk. Az apja szigorúan meghagyta, hogy vigyázzon a kecskékre, mert ez az egyetlen vagyonuk.

Történt egyszer, hogy a pásztorleányka a kecskék őrzése közben elaludt. A kecskék meg ahogy legelésztek, egyre távolabb kerültek, aztán egyszer csak eltűntek.

A nagy csöndre felébredett a pásztorleányka. Megdörzsölte a szemét, azt hitte, rosszul lát, mert bizony a kecskéit nem látta sehol. Nézett jobbra, nézett balra, a földre meg az égre, de bizony nem látta a kecskéit. No, erre igen elszöntyömpörödött. Rögvest a földhöz vágta magát. Sírt- rítt, jajgatott.

- Jaj,jaj, a kecskéim! Jaj, a kecskéim!

A hátára hengergetőzött. Rúgkapált, közben meg csak jajgatott:

- Jaj, a kecskéim! Jaj, jaj a kecskéim!

De egyszer csak ott jobbra meglátott valamit. Azt mondta:

- Hiszen ezek az én kecskéim!

Örömében rögvest táncra kerekedett. (zene)

De amikor közelebb ment látta, hogy ezek nem az ő kecskéi, ezek csak szenestuskók. No, erre igen elszöntyömpörödött. Sírt – rítt, jajgatott.

-Jaj, jaj a kecskéim! Jaj, a kecskéim.

Hasra vágta magát, két kezével püfölte a földet, úgy jajgatott,

-Jaj, a kecskéim!Jaj, jaj, a kecskéim!

De egyszer csak ott balra meglátott valamit. Azt mondta:

-Hiszen ezek az én kecskéim!

Örömében rögvest táncra kerekedett. (zene)

De amikor közelebb ment, látta ám, hogy ezek nem az ő kecskéi, ezek csak szürke sziklák. No, erre igencsak elszöntyömpörödött. Sírt – rítt, jajgatott, még a földre is lefeküdt. Úgy siránkozott:

-Jaj, jaj a kecskéim! Jaj, a kecskéim.

De egyszer csak ott hátul a távolban meglátott valamit. Örömében felkiáltott:

-Hiszen ezek az én kecskéim!

Örömében rögvest táncra perdült. (zene)

De amikor közelebb ment, látta ám, hogy ezek bizony nem az ő kecskéi, ezek csak szép bodros felhők. No, erre igen elszöntyömpörödött. Összekuporodott, úgy sírt, jajgatott:

-Jaj, jaj a kecskéim! Jaj, a kecskéim.

Egyszer csak ott hátul, a messzi távolban meglátott valamit. Örömében nagyot kiáltott:

-Hiszen ezek az én kecskéim!

Közelebb ment és látta, hogy ez csak egy fűzfabokor. Már éppen siránkozni kezdett volna, amikor meghallotta a fűzfabokor tetején legelésző kecskék vidám mekegését. Fölnézett, és végre meglátta a kecskéit. Igen megörvendezett, rögvest táncra is kerekedett. Vele táncoltak a kecskéi, de még a fűzfabokor, a szürke sziklák, a bodros felhők, sőt, még a szenestuskók is!
Járta mindenki a maga módján.(zene)

No, hát így találta meg az oláh leányka az elveszett kecskéit.
Ennyi volt, mese volt. Aki nem hiszi, menjen el Erdélybe, és járjon utána!